

Clopoțelul dorinței

Cârdei V. Mariana

Ca o regină în hermină,
apare iarna la șosea,
în Cișmigiu plutesc în aer,
frumoșii fulgi de nea

Eu sunt iubita lui acum
și-n parc ne sărutăm
sub crengi albite de zăpadă
de toate noi uităm.

Din sălcii,
ramuri albite de promoroacă
se-pleacă
spre lacul de cleștar.

Luna argintie,
cu mantia-i brodată-n stele,
vegheată de luceafăr,
pământu-l luminează.

Mulate-n rochii negre din catifea,
ciori zgribulite
poposesc croncăninid,
pe altarul de gheață al iernii.

Pretutindeni,
zăpada viscolită-n troiene
acoperă discret
păcatele omenirii.

Aduceri aminte mă copleșesc...
inima-mi bate năvalnic,
freamătând de iubire.

Ferestrele-s pictate-n dalbe flori de gheață,
focul încălzește căminul
și lumina difuză creează magie...

Împodobit cu globulețe
și ghirlande din beteală,
bradul cu cetină de jad
strălucește-n întuneric.

Asemeni unui covor mătăsos,
întinsă pe podele,
blana ursului polar
mângâie trupurile fremătânde,
cuplate-n dansul frenetic al dragostei...

Privirea ta mă țintuiește
licărind în noapte,
gura-ți însetată-mi soarbe roua vieții,
atingerea buzelor fierbinți
mă înfioară...

Cutremurul propagă
iubirea-mpărtășită
și-n valuri legănați,
trăim a vieții clipă.

Este iubirea simplă,
în marea ei splendoare,
ce-n clipa procreerii-i
forța creatoare.

În liniștea deplină
ce-nvăluie chiar zorii
visăm la nemurire,
visăm moștenitorii.

Și iată-n plină toamnă,
de dimineață-n zori
s-a născut o fetiță,
o floare între flori.